

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-90)

Feb (1) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....15
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....20
6. திருவிருத்தம்.....27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 67)

409. ப்ரணத:

மிகவும் ப்ரஸித்தமான ப்ராணன்களை அளிப்பவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - அபி வருஷா: பரிம்லாநா: ஸபுஷ்பாங்குர கோரகா: - இராமன் கானகம் சென்றதும் அயோத்தியில் மலர்களுடன் கூடியிருந்த அனைத்து மரங்களும் அவனது பிரிவு தாளாமல் வாடின.
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - பரிசுஷ்க பலாசாநி வநாந்யுபவநாநி ச - கானகத்தில் இருந்த அனைத்து மரங்களும் காய்ந்த இலைகளும் இலைகள் இன்றியுமே இருந்தன.

410. ப்ரணம:

"ப்ரணாமயதி" என்று ச்ருதியில் கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது உயர்ந்த குணங்கள் காரணமாகவே அனைத்தும் தன்னை வணங்கும்படியாக உள்ளவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - ஹ்ருதயாநி அமமந்தேவ ஜநஸ்ய குணவத்தயா - இராமன் கானகம் சென்றபோது அயோத்தியில் இருந்த மக்களின் இதயங்கள் மத்தினால் கடையப்பட்டது போன்று குழம்பின - என்றது காண்க.

411. ப்ருது:

தன்னுடைய புகழ் காரணமாக மிகவும் உயர்ந்தவன் என்பதால் ப்ருது: எனப்பட்டான். கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் பாலகாண்டம் - ப்ருது ஸ்ரீ: பார்த்திவாத்மஜ: - தசரதனின் புத்திரனான இராமன் பெரும்புகழ் கொண்டவன்
- இராமாயணம் பாலகாண்டம் - ராமோ நாம ஜநை: ச்ருத: - அவன் இராமன் என்று அனைவராலும் கொண்டாடப்பட்டான்.
- இராமாயணம் பாலகாண்டம் - தேஷாமதியசா லோகே ராம: - அவர்களில் இராமன் மிகவும் புகழுடன் விளங்கினான்.
- இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - யசஸ்ச ஏகபாஜநம் - புகழின் ஒரே இருப்பிடமாக இராமன் இருந்தான்.

412. ஹிரண்யகர்ப்ப:

அவதாரங்கள் செய்த காலகட்டங்களில் இல்லாமல் இருந்த அனைவருக்கும் கூட த்யானம் செய்தல் போன்ற பல உபாகரங்கள் மூலம் உதவி செய்தபடி உள்ளதால் ஹிரண்யகர்ப்பன் எனப்பட்டான். த்யானிப்பவர்களுடைய மனதிற்கு கிடைத்தற்கரிய பொருள் போன்று உள்ளான். அவனையே எண்ணியபடி அன்புடன் த்யானிப்பவர்களின் மனதில் எப்போதும் மறைந்துள்ளான். மந்த்ரவர்ணத்தில் - த்யேய: ஸ விச்வாத்மா - அவனே அனைத்தின் ஆத்மாவாகவும் த்யானிக்கத்தக்கவன் - என்றது காண்க.

413. சத்ருக்ந:

தன்னை த்யானிப்பவர்களுக்கு விரோதியாக உள்ள உலகியல் விஷயங்களை இராவணனை அழித்தது போன்று அழிப்பவன் ஆவான். இந்த்ரியங்களின் விஷயங்களை விவேகம் என்னும் அம்பு கொண்டு அழிக்கிறான். ஈச்வர ஸம்ஹிதையில் - தசேந்த்ரியானனம் கோரம் யோ மனோரஜனீசரம் விவேக சரஜாலேந சமம் நயதி யோகினாம் - யோகிகளின் மனம் மற்றும் பத்து

இந்தரியங்களை இராமன் எவ்விதம் இராவணனின் பத்துத் தலைகளை அழித்தானோ அது போன்று, விவேகம் என்பதன் மூலம் அழிக்கிறான் - என்றது காண்க.

414. வ்யாப்த:

ஏதும் அறியாத குழந்தைகள், வயதானவர்கள், எஜமானன், வேலையாட்கள் போன்ற அனைவரிடமும் அவனது அன்பு என்பது எந்தவிதமான ஏற்றத்தாழ்வும் இன்றி ஒரே போன்று உள்ளதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (2-38, 38) - பௌராந் ஸ்வஜநவத் நித்யம் குசலம் பரிப்ருச்சதி புத்ரேஷ்வக்நிஷு தாரேஷு ப்ரேஷ்ய சிஷ்யகணேஷு ச; நிகிலேந ஆநுபூர்வ்யாச்ச பிதா புத்ராநிவ ஒளரஸாந் - அயோத்தி நகரத்து மக்கள் தசரதனிடம், "அரசனே! உன்னுடய புத்ரனாகிய இராமன் தனது உறவினர்களை விசாரிப்பது போன்று எங்கள் அனைவரையும் அன்புடன் விசாரிக்கிறான். ஒரு தந்தை தனது புத்திரனைக் கவனித்துக் கொள்வது போன்று இராமன் இங்கு வாழ்கின்ற மக்களைப் பற்றியும், குழந்தைகளைப் பற்றியும், அக்னி வேள்விகள் பற்றியும், மனைவிமார்கள் பற்றியும், வேலையாட்கள் பற்றியும், மாணவர்கள் பற்றியும் விசாரிக்கிறான்", என்றனர்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ரிபூணாமபி வத்ஸல: - சத்ருக்களிடமும் இராமன் அன்பு பூண்டவன்.

415. வாயு:

தனது அடியார்கள் எங்கெல்லாம் உள்ளனரோ அங்கெல்லாம் சென்று கவனித்துக் கொள்வதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான் (அதாவது காற்று எவ்விதம் எங்கும் செல்கிறதோ அது போன்று இவனும் செல்கிறான் என்று கருத்து). கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

இராமாயணம் பாலகாண்டம் - ஸோப்யகச்சத் மஹாதேஜா: சபரீம் சத்ருஸூதந: - எதிரிகளை அழிக்கும் இராமன் சபரியின் இடத்திற்குச் சென்று பெருமை அளித்தான்.

இராமாயணம் பாலகாண்டம் - பரத்வாஜ ஆச்ரமம் கத்வா - பரத்வாஜ முனிவரின் ஆச்ரமத்திற்குச் சென்றான்.

இராமாயணம் பாலகாண்டம் - குஹமாஸாத்ய தர்மாத்மா - குஹனை மேன்மைப்படுத்தினான்.

416. அதோக்ஷஜ:

அமிர்தக்கடலாக அனைவராலும் எப்போதும் அனுபவிக்கப்பட்டபடி உள்ளபோதிலும் சற்றும் குறையாமல் உள்ளவன் ஆவான்.

- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (89-10) - அதோ நக்ஷீயதே ஜாது யஸ்மாத் தஸ்மாத் அதோக்ஷஜ: - சற்றும் குறையாமல் உள்ளதால் அவன் அதோக்ஷஜன் எனப்படுகிறான்.
- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (76-17) - அக்ஷய்யம் மதுஹந்தாரம் ஜாநாமி த்வாம் ஸுரோத்தமம் - மது என்னும் அரக்கனை அழித்தவனே! தேவர்களின் தலைவனே! நீ குறையாதவன் என்று அறிவேன் (இது பரசுராமர் இராமனைப் பார்த்து உரைப்பது).
- இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (24-31) - அக்ஷய்ய கீர்த்திச்ச - குறையாத கீர்த்தி கொண்டவனே! (இது தாரை இராமனைப் பார்த்து உரைப்பது).

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 90)

நிச்சயமாக அஜடத்வம் என்பது “ஞானமாவது தன்னைத் தானே அறிந்து கொள்வது ஆகாது” என்பதற்கு ஏற்ப, அறிந்து கொள்ளும் திறன் மற்றும் அவ்விதம் அறிந்து கொள்ளும் திறனின் இருப்பு என்ற இரண்டிற்கு இடையே உள்ள ஸம்பந்தமாக இருக்க முடியாது (அதாவது “ஞானம் உள்ளது” என்று அறிந்து கொள்ளும் ஞானம் என்று கூற முடியாது). ஏன்? இவ்விதமாக அறிந்து கொள்ளும் வலிமை என்பது ஞானத்தில் மட்டும் அல்லாமல் சுகம் போன்றவற்றிலும் உள்ளது. சுகம் என்பது பொதுவாக எப்போதும் உள்ளபோதிலும் அறியப்படாமலேயே உள்ளது அல்லவோ? ஆகவே அனுபவம் அல்லது ஞானம் என்பது தன்னாலேயே அனுபவிக்கப்படாமல் உள்ளதாகும் - மற்ற அனைத்தையும் தொட்டுப் பார்த்து உணர்கின்ற விரலின் நுனிப்பகுதியானது தன்னைத் தானே தொட்டுப் பார்த்து உணர இயலாதது போன்று இங்கும் கொள்ளவேண்டும்.

(இதற்கு விடை அளிக்கிறார்) மேலே கூறப்பட்ட அனைத்தும் அனுபவம் என்பது இன்ன தன்மை கொண்டது என்று ஆராயாமல் உள்ள ஒருவனின் புத்தி தடுமாற்றமே ஆகும். (அதாவது அனுபவம் என்பது மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரகாசமாக இருந்தபடி, அவற்றைப் புத்தியானது உணரும்படிச் செய்கிறது; ஆனால் தான் வெளிப்பட மற்ற எதனையும் நாடாமல் உள்ள மேன்மையைக் கொண்டது, இத்தகைய மேன்மையை அறியாதவனின் தடுமாற்றம் என்கிறார்). இதனை எப்படிக்கூற இயலும்? ஒரு பொருளின் நிறம் அல்லது மற்ற தன்மைகளை நாம் காணும்போது அத்தகைய தன்மைகளை வெளிப்படுத்துகின்ற தன்மையை நாம் காண்பதோ, உணர்வதோ இல்லை (அதாவது ஒரு பொருள் வெண்மையாக உள்ளது என்றால், அது வெண்மையாக உள்ளதற்குக் காரணமாக உள்ள வஸ்துவானது நமது கண்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை). மேலும் ப்ரகாசிக்க

வைக்கின்ற தன்மை (அல்லது ஞானத்தை அளிக்கின்ற தன்மை) என்ற ஒரு தன்மை உள்ளதாகக் கூற இயலாது, காரணம் அத்தகைய ப்ரகாசம் என்பதன் மூலமாக அல்லவோ நாம் அனைத்தையும் உணர்கிறோம்? ஆகவே ஞானம் என்பது அனுமானம் மூலமாகவோ மற்ற எந்தவிதமான பிற ஞானம் மூலமாகவே ஏற்படுவதில்லை. மாறாக அனைத்தையும் உணர்த்தவல்ல அந்த ஞானம் என்பது தன்னைத்தானே நிரூபித்துக் கொள்ளவல்லதாகும். இதனை வேறு விதமாகக் கூறலாம் - அனுபூதி (அல்லது ஞானம், அனுபவம்) என்பது தன்னுடைய தன்மைகளுக்கோ அல்லது தன்னை வெளிப்படுத்துவதற்கோ மற்ற எதனையும் சார்ந்துள்ளது அல்ல; காரணம், தன்னுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக மட்டுமே இத்தகைய அனுபூதி என்பது மற்ற வஸ்துக்களின் தன்மைகளுக்குக் காரணமாகவும், அந்த வஸ்துக்களைப் பற்றி அறிவதற்குக் காரணமாகவும் உள்ளது (அதாவது மற்ற அனைத்திற்கும் தான் காரணமாக உள்ளதால், தன்னை விளக்க மற்ற எதனையும் நாட இயலாது என்று கருத்து). அதாவது - ரூபம் போன்றவை இந்த உலகம் முதலானவற்றில் தன்னுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாகக் கண்கள் உள்ளிட்ட இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாகின்றன. ஆனால் இத்தகைய ரூபம் போன்றவை தாங்கள் புலப்படுவதற்கு வேறு எதனையும் சார்ந்து இருப்பதில்லை. ஆகவே அனுபூதி (அல்லது ஞானம்) என்பது தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதிலும், தான் அறியப்படுகிறோம் என்ற நிலையை ஏற்படுத்துவதிலும் தானே காரணமாக உள்ளது என்றாகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 90)

ஈச்வரனுக்கும் முக்தனுக்கும் உள்ள தனித்தன்மைகள்

மூலம் - ஈச்வரனுக்குச் சத்ர சாமராதிகளைப் போலே லக்ஷணமாகச் சொன்ன ஜகத்காரணத்வ மோக்ஷப்ரதத்வ ஸர்வாதாரத்வ ஸர்வநியந்த்ருத்வ ஸர்வசேஷித்வ ஸர்வசரீரத்வ ஸர்வசப்தவாச்யத்வ ஸர்வவேதவேத்யத்வ ஸர்வலோகசரண்யத்வ ஸர்வமுமுக்ஷுஹிபாஸ்யத்வ ஸர்வபலப்ரதத்வ ஸர்வவ்யாப்தஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபத்வ லக்ஷ்மீஸஹாயத்வாதிகள் ப்ரதிநியதங்கள்; முக்தனுக்கு ஆதேயத்வ விதேயத்வ சேஷத்வ அணுத்வாதிகள் வ்யவஸ்திதங்கள்.

விளக்கம் - ஈச்வரனுக்கு கீழே கூறப்பட்டுள்ள தன்மைகள் குடையும் சாமரங்களும் போலே உள்ளன (அதாவது அவனது உயர்ந்த நிலையைக் காட்டுவதாக). அவையாவன - இந்த உலகின் காரணமாக இருத்தல், மோக்ஷம் என்பதை ஜீவனுக்கு அளிப்பவனாக இருத்தல், அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக இருத்தல், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக இருத்தல், அனைத்திற்கும் எஜமானனாக இருத்தல் (அல்லது யார் ஒருவனுக்காக அனைத்தும் உள்ளனவோ), அனைத்தையும் தனது சரீரமாக கொண்டிருத்தல், அனைத்து பதங்கள் அல்லது ஒலி மூலம் குறிக்கப்படுபவனாக இருத்தல், வேதங்களால் மட்டுமே அறியக்கூடியவனாக இருத்தல், அனைத்து லோகங்களும் சென்று சரணம் புகக் கூடியவனாக இருத்தல், அனைத்து முமுக்ஷுக்களும் உபாஸனம் செய்யத்தக்கவனாக இருத்தல், அனைத்து பலன்களையும் அளிப்பவனாக இருத்தல், எங்கும் இருப்பவனாக இருத்தல், ஞானமயமாகவும் ஆனந்தமயமாகவும் இருத்தல், மஹாலக்ஷ்மியின் துணைவனாக இருத்தல் போன்ற பலவும் ஆகும். இதே போன்று முக்தனுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட தன்மைகளாவன - ஈச்வரனால் தாங்கப்படுபவனாக இருத்தல், ஈச்வரனால் நியமிக்கப்படுபவனாக இருத்தல், எம்பெருமானுக்காக மட்டுமே இருத்தல், அணு அளவாக மட்டுமே இருத்தல் போன்ற பலவாகும்.

முத்தன் மீண்டும் திரும்புதல் குறித்த சந்தேகங்களுக்கான விடை

மூலம் - இப்படியாகில்,

ந ஸம்பாதம் ஸாமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே
ஸமர்த்தோ வித்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம்

என்கிற நிலையாய் ஸ்வதந்த்ரரல்லாத முத்தருக்கு ஏதேனுமொரு ஹேதுவாலே ஆவ்ருத்திசங்கை வாராதோ என்னில், அது வாராது:

ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்விந:
கிங்கரா மம தே நித்யம் பவந்தி நிரூபத்ரவா:

என்று தானே அருளிச்செய்தானிறே.

விளக்கம் - இவ்விதம் கொண்டால், பரமஸம்ஹிதை (3-34) - ந ஸம்பாதம் ஸாமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே ஸமர்த்தோ வித்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம் - ஒருவனுக்கு ஏற்ற செல்வத்தை அளிப்பதற்கும், அதனை அபகரிப்பதற்கும் அந்தப் புருஷோத்தமனைத் தவிர வேறு யாருக்கும் வலிமை இல்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எந்தவிதமான சுதந்திரமும் இல்லாமல் எம்பெருமானின் கட்டுப்பாட்டில் மட்டுமே உள்ளவனாகிய முத்தனுக்கு, ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் மீண்டும் இந்த ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புதல் என்பது உண்டாவதற்கு வாய்ப்பு உள்ளது அல்லவோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். அவ்விதம் நிகழாது. ஏன்? பரமஸம்ஹிதையில் (30-94) - ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்விந: கிங்கரா மம தே நித்யம் பவந்தி நிரூபத்ரவா: - மிகுதியான ஆசையுடன் பக்தியோகத்தை இயற்றுபவர்களும், மிகவும் உயர்ந்த தவம் என்றே கருதப்படும் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்டவர்களும் மோசடும் பெற்று, எனக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருப்பார்கள்; அவர்கள் எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தின் பிடியில் சிக்கமாட்டனர் - என்று எம்பெருமான் தானே அருளிச்செய்தான் அல்லவோ?

மூலம் - முமுக்ஷு தசையில் கேவல அசித்தையும் கேவல சித்தையும் அநுபவிக் கையாகிற ஐச்வர்ய கைங்கர்யங்களில் வைராக்யம் பிறந்தவிது முத்தனுக்கு ப்ரஹ்மாத்மகமாக ஸர்வத்தையும் காண்கையாலே கேவலாநுபவ ப்ரஸங்கமில்லாமையாலும் அந்தப் புருஷார்த்தாந்தரங்களினுடைய

தோஷமெல்லாம் மேல் நித்ய ப்ரத்யக்ஷிதமாகையாலும் ப்ரதிஷ்டிதமாயிற்று. ஆகையால் தன்னிச்சையடியாக ஆவ்ருத்தி சங்கையில்லை. சிதசிதீச்வர தத்த்வத்ரய விஷயமாகவும் ஹேயோபாதேய விஷயமாகவும் முன்பு பிறந்த ஜ்ஞாநம் இப்போது விச்சேந்த ஸங்கோசங்களில்லாதபடி விக்ஷிதமாயிற்று. ஆகையால் தன் அஜ்ஞாநமடியாக ஆவ்ருத்தி சங்கிக்கவொண்ணாது.

விளக்கம் - மோக்ஷத்தின் மீது விருப்பம் கொள்கின்ற நேரத்தில் முமுக்ஷு ஒருவனுக்கு அசித் பொருட்களையும், சித் பொருளாகிய தனது ஆத்மாவையும் அனுபவிக்கவேண்டும் என்பதான ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்ய ஆசைகளின் மீது வெறுப்பு உண்டாகிவிடும். அப்போது அவன் அனைத்தின் அந்தராத்மாவாக ப்ரஹ்மம் உள்ளதைக் காண்கிறான். ஆகவே அவனுக்கு தனது ஆத்மாவைத் தனித்து அனுபவிப்பதற்கான சந்தர்ப்பமே கிடையாது. மேலும் மற்ற புருஷார்த்தங்களில் எப்போதும் உள்ளதான தோஷங்களை அவன் தெளிவாகக் காண்கிறான். ஆகவே அவனது வைராக்யம் நிலையாக நிற்கிறது. எனவே அவன் மீண்டும் (ஈச்வர ஸங்கல்பம் அல்லாமல்) தனது விருப்பத்தால் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புவானோ என்னும் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லை. அவனுக்கு சித்-அசித்-ஈச்வரன் ஆகிய மூன்றைப் பற்றியதும், நன்மை-தீமை பற்றியதும் ஆகிய ஞானம் என்பது தற்போது பூர்ணமாக, எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி, எந்தவிதமான சுருக்கமும் இன்றி தழைக்கிறது. எனவே அவன் மீண்டும் தனது அறியாமையால் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புவானோ என்னும் சந்தேகத்திற்கும் இடமில்லை.

மூலம் - பகவத்விஷய வைலக்ஷண்ய ஞானத்தாலே முன்பு பிறந்த பக்திசப்த வாச்யமான ப்ரீதிருபாபந்நஞானம் இப்போது சாஸ்த்ரங்களுக்கு நிலமில்லாத பகவத் வைலக்ஷண்யமெல்லாம் ப்ரத்யக்ஷமானபடியாலே நிரதிசய ப்ரீதிருபாபந்நமாய்த் தலைக்கட்டிற்று. இப்படி இருக்கையாலே ஸ ச ம ம ப்ரிய: என்ற ஈச்வரனுடைய ப்ரீத்யதிசயம் அவன் தன்னாலும் நியமிக்கவொண்ணாதபடி கரைபுரண்டு இவனோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடைய திடர் நிலங்களிலும் ஏறிப்பாயும்படியாயிற்று. ஆகையால் கர்மமில்லையேயாகிலும் ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனுடைய இச்சையாலே புநராவ்ருத்தியுண்டாகிறதோ என்று சங்கிக்கவொண்ணாது.

விளக்கம் - ஸம்ஸார நிலையில் உள்ளபோது எம்பெருமானின் மேன்மைகளைக் குறித்ததும், பக்தி என்பதான அவன் மீது கொண்ட பேரன்பு என்னும் வடிவானதும் ஆகிய ஞானம் பிறக்கிறது. அத்தகைய ஞானமானது முக்தி நிலையில் - சாஸ்த்ரங்களாலும் தெளிவாக அறிய இயலாத எம்பெருமானின் தனித்தன்மைகளைத் தனது அனுபவங்களால் கண்கூடாக உணர்வதால் - எம்பெருமான் மீது எல்லையற்ற பேரன்பாக தழைத்து நிற்கிறது. கீதையில் (7-17) -

ஸ ச ம ம ப்ரிய: - அத்தகைய ஞானி எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஈச்வரன் அந்த ஜீவன் மீது கொள்கின்ற பேரன்பு என்னும் வெள்ளமானது, ஈச்வரனாலும் கட்டுப்படுத்த இயலாதபடி கரைபுரண்டு பாய்கிறது. பாய்ந்து வரும் வெள்ளம் எவ்விதம் மேட்டு நிலங்களிலும் பாய்கிறதோ அது போன்று, அந்த ஜீவனுக்கு மிகவும் தூரத்தில் உள்ள பரம்பரைகளுக்கும் ஈச்வரனின் பேரன்பு என்னும் வெள்ளம், அந்த ஜீவனின் பொருட்டு பாய்கிறது. ஆகவே அந்த ஜீவனுக்குக் கர்மம் இல்லை என்றாலும், யாருடைய கட்டுப்பாட்டிலும் இல்லாதவனான ஈச்வரனின் ஸங்கல்பத்தால் அந்த முக்தன் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புவானோ என்னும் சந்தேகத்திற்கும் இடமில்லை.

மூலம் - சாஸ்த்ரவச்ய அதிகாரம் கழிகையாலே முக்ததசையில் ஆஜ்ஞாதி லங்கனமில்லை. அவனுக்கப்பே தனக்கு உகப்பாகையாலே ஈச்வராபிமதத்துக்கு விபரீதமான அநுஷ்டாநமில்லை. ஆகையால் கைங்கர்ய பர்யந்த பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவரூபமான மோக்ஷாக்ய புருஷார்த்தம் மேல் யாவதாத்மபாவியாயிற்று. இவையெல்லாவற்றையும் நினைத்து அநாவ்ருத்தி: சப்தாதநாவ்ருத்தி: சப்தாத் என்று ஸுத்ரகாரரும் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - முக்த நிலையில் ஒருவனுக்கு சாஸ்த்ரங்கள் விதிப்பதைக் கடைபிடிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போவதால், "சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதைக் கடைபிடிக்காமல் உள்ளதால் ஸர்வேச்வரனின் ஆணைகளை மீறுதல்" என்னும் நிலை அவனுக்கு உண்டாவதில்லை. எம்பெருமானின் மகிழ்வு என்பதே இவனுடைய மகிழ்வாக உள்ளதால், எம்பெருமானின் விருப்பத்திற்கு மாறாகச் செயலாற்றுதல் என்னும் பேச்சுக்கே இடமில்லாமல் போகிறது. ஆக பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்ம அனுபவம் தொடங்கி எம்பெருமானுக்குத் தொடர்ந்து கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் என்பதான மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷம் என்பது அவனுக்கு எப்போதும் உள்ளதாகிறது. இவை அனைத்தையும் கருத்தில் கொண்டுதான் ப்ரஹ்மஸுத்ரத்தை அருளிச்செய்த வ்யாஸபகவான் (4-4-22) - அநாவ்ருத்தி: சப்தாதநாவ்ருத்தி: சப்தாத் - மீண்டும் திரும்புவதில்லை, இப்படியே உபநிஷத் கூறுவதால் - என்றார்.

ஏறியெழிற்பதம் எல்லாவுயிர்க்கும் இதமுகக்கும்
நாறுதுழாய்முடி நாதனை நண்ணி அடிமையில் நம்
கூறுகவர்ந்த குருக்கள் குழாங்கள் குரைகழற்கீழ்
மாறுதலின்றி மகிழ்ந்தெழும் போகத்து மன்னுவமே

பொருள் - அழகாக விளங்குகின்ற பரமபதத்தை நாம் அடைந்து, அனைத்து ஜீவன்களும் செய்கின்ற சிறிய உபாயத்தை எண்ணி மனம் மகிழ்பவனும்,

நறுமணம் வீசுகின்ற துளசி மாலையைத் தனது திருமுடியில் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை நெருங்குவோம். அங்கு சென்ற பின்னர், அவனது கைங்கர்யத்தில் நமக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணியினை நாம் அடையவேண்டும் என்று எப்போதும் விருப்பம் கொண்ட ஆசார்யர்களின் சதங்கை ஒலியுடன் கூடிய திருவடிகளின் கீழ் நிற்போம். "மீண்டும் திரும்புதல்" என்பதே இல்லாமல், தழைக்கின்ற பகவத் அநுபவத்தில் மகிழ்வுடன் நிலையாக நிற்போமாக.

அவிச்ராந்த ச்ரத்தசத கலஹ கல்லோல கலுஷா:
மம ஆவிர்பூயாஸு: மநஸி முநி ஸித்தாதி ஸுலபா:
மது சஹீர ந்யாய ஸ்வகுண விபவ ஆஸஜ்ஜன கநத்
மஹாநந்த ப்ரஹ்ம அநுபவ பரிவாஹா பஹுவிதா:

பொருள் - சற்றும் ஒய்வே இல்லாமல் எம்பெருமானுக்கான பலவிதமான கைங்கர்யங்களை உடனே செய்யவேண்டும் என்று நூற்றுக்கணக்கான ஆசைகள் எழுந்து, அவை ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டி போடுகின்ற கலஹங்கள் என்பதான அலைகள் நிறைந்துள்ளதும்; முனிவர்கள், சித்தர்கள் போன்றவர்களுக்கே எளிதாக கிட்டும்படி உள்ளதும்; பலவிதமாக உள்ளதும்; ஸ்வரூபம், குணம், விபூதி போன்றவற்றின் சேர்க்கை காரணமாக ப்ரகாசம் பெறுகின்றதும்; ஆனந்தமயமானதும்; ப்ரஹ்ம அநுபவம் என்பதன் எல்லையாக உள்ளதும் ஆகிய கைங்கர்யங்கள் எனது மனதில் உண்டாவதாக.

ஒன்று முதல் இருபத்திரண்டு அதிகாரம் வரை கூறப்பட்ட விஷயத்தின் ஸாரத்தை உணர்த்தும் ச்லோகம்

ஸந்த்ருஷ்ட: ஸாரவாக்வித் ஸ்வ பர நிசித தீ: ஸங்கஜித் நைகஸம்ஸ்த:
ஸ்பஷ்ட உபாய: அதிகிந்ந: ஸபரிகர பரந்யாஸ நிஷ்பந்ந க்ருத்ய:
ஸ்வ அவஸ்தா அர்ஹம் ஸபர்யாவிதிம் இஹ நியதம் வ்யாகஸம் க்வாபி பிப்ரத்
நிர்முக்த ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி அநுபவதி அச்யுதம் நித்யம் ஏக:

பொருள் - ஓர் அதிகாரியானவன்: எம்பெருமானால் கடாசுஷிக்கப்பட்டு (முதல் அதிகாரம்); ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயத்தை அறிந்தவனாக (இரண்டாம் அதிகாரம்); சேதனம், அசேதனம் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகியவர்கள் பற்றி தெளிவான அறிவு கொண்டவனாக (3, 4, 5 மற்றும் 6 ஆம் அதிகாரங்கள்); உலகியல் இன்பங்களுடைய பற்றுதல்களை வென்றவனாக (ஏழாம் அதிகாரம்); பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகியவற்றைக் கைக்கொண்டவனாக (எட்டாம் அதிகாரம்); உபாயங்கள் பற்றிய தெளிவான ஞானம் கொண்டவனாக (ஒன்பதாம் அதிகாரம்); மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள வலிமை இல்லாமையால் வருத்தம் கொண்டவனாக

(பத்தாம் அதிகாரம்); அங்கங்களுடன் கூடியதான பரந்யாஸத்தினால் தனது கார்யம் நிறைவேற்றப்பட்டவனாக (11, 12, 13) அதிகாரம்; தனது நிஷ்டைக்கு ஏற்றதான (14) கைங்கர்ய விதிமுறைகளை (15, 16), இந்த ஸம்ஸாரநிலையில் உள்ளபோது சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டபடியும் (17), அபராதம் ஏதும் இல்லாமலும் (18), ஒரு திவ்யதேசத்தில் இயற்றுபவனாக (19); ஸ்தூலம் மற்றும் ஸுக்ஷ்ம சரீரம் ஆகியவற்றை விட்டவனாக (20, 21); எம்பெருமானை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளான் (22).

பரிபூர்ண ப்ரஹ்ம அநுபவ அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்
முதல் பாகமான அர்த்தாநுசாஸநம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 46)

130. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே; விதி நிஷேதங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை.

அவதாரிகை - ஆனால் இப்படி விதித்ததைப்பின்னை நிஷேதிக்கிற தென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆயினும் இவ்விதம் விதிக்கப்பட்டவற்றை (பத்தியை) விலக்குவது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதுதான்) என்கிறது - கீழ்ச்சொன்ன உபாஸநத்தை. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸையாவது) “ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத” என்று ப்ரதமத்திலே விதிக்கப்பட்ட அபிசார கர்மம்; அது, தம:ப்ரசுரராய் நாஸ்திகராயிருப்பாரைப் பற்ற விதிக்கப்பட்டு ஆஸ்திகராய் காரீர்யாதி காம்ய கர்மங்களிலேயிழிகைக்கு யோக்யரான ரஜ:ப்ரசுரரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படுகிறாப்போலே, உபாஸநமும் ஸ்வாதந்தர்யாந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக பகவச்சேஷத்வத்திலே யூன்றுவிகைக்கு யோக்யரான ஸத்த்வ ப்ரசுரரைப் பற்ற விதிக்கப்பட்டு, பாரதந்தர்யஜ்ஞாநம் பிறந்து பகவதேகோபாயத்வத்திலே யூன்றுகைக்கு யோக்யரான பரமஸ்த்வ நிஷ்ட்டரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படவும் குறையில்லை.

விளக்கம் - “இதுதான்” என்பதன் மூலம் மேலே கூறப்பட்ட உபாஸநம் அல்லது பக்தி கூறப்பட்டது. “பூர்வ விஹித ஹிம்ஸை” என்பது என்ன? ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத - விரோதியை அழிக்க எண்ணுபவன் ச்யேநயாகம் செய்யக்கடவன் - என்பது முதலில் விதிக்கப்பட்ட அபிசாரகர்மம் ஆகும் (அபிசாரம் என்பது

கொலை; அபிசாரகர்மம் என்றால் அந்தக் கொலை என்பதைப் பலனாகக் கொண்ட கர்மம் ஆகும்). இது போன்ற கர்மங்கள் தமோ குணம் மிக்கவராகவும், நாஸ்திகராகவும் இருப்பவர்களை சாஸ்த்ரத்தின் பக்கம் ஈர்க்கும் விதமாக முதலில் விதிக்கப்படுகிறது (அதாவது இதன் மூலம் அவன் சாஸ்த்ரங்களைப் பற்றிக் கொள்ள வாய்ப்புள்ளது); ஆனால் இதே கர்மங்கள் ஆஸ்திகர்களாக காரீரி என்று கூறப்படும் மழையைக் குறித்த கர்மம் போன்ற காம்ய கர்மங்களை இயற்றத் தகுதி கொண்ட ரஜோகுணம் மிக்கவர்களுக்கு விலக்கப்படுகிறது; அதாவது அவர்களை ஈர்க்கும் பொருட்டு விலக்கப்படுகிறது (இவர்கள் கொலை செய்தல் போன்றவற்றை விரும்பமாட்டனர் என்பதால் விலக்கப்படுகிறது). இதே போன்று பக்தி என்பதும் - “நான் சுதந்திரமானவன்” மற்றும் “நான் மற்றவர்க்கு அடிமை” என்னும் எண்ணங்களை நீக்கிய பின்னர், ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலைக்குத் தகுதி பெற்ற ஸத்வகுணம் மிக்கவர்களை ஈர்க்கும் விதமாக விதிக்கப்பட்டது; ஆனால் அதே பக்தி என்பது - தான் எம்பெருமானுக்கே வசப்பட்டவன் என்ற ஞானம் தலை தூக்கி, ஸர்வேச்வரன் என்ற உபாயத்தில் நிலைநிற்பதற்குத் தகுதி பெற்ற பரமஸத்வநிஷ்டர்களை ஈர்க்கும் விதமாக விலக்கப்பட்டது.

131. அத்தை சாஸ்த்ரவிச்வாஸத்துக்காக விதித்தது. இத்தை ஸ்வரூபவிச்வாஸத்துக்காக விதித்தது.

அவதாரிகை - இப்படி நிஷேதிக்கப்படுமவையானவிலைதன்னை அடியிலே யெதுக்காக விதித்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் பின்னர் விலக்கிவைக்கப்படும் இவற்றை முதலில் ஏன் விதிக்கவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சடசித்த சாஸ்த்ர வசதோபாயோபிசார ச்ருதி:” என்கிறபடியே அபிசாரகர்மத்தை விதித்தது, சாஸ்த்ரத்தை யில்லையென்றிருக்கும் நாஸ்திகனுக்கு சாஸ்த்ர விச்வாஸம் பிறக்கக்கூடாது; உபாஸநத்தை விதித்தது, தன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்றும் அந்யசேஷ்யுதனென்றும் ப்ரமித்துப் போந்த சேதநனுக்கு, அவை யிரண்டு வந்தேறி, பகவச்சேஷத்வமே நிலைநின்ற வேஷமென்று தன் ஸ்வரூபத்தில் விச்வாஸம் பிறக்கக்கூடாது வென்கை.

விளக்கம் - ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் - சடசித்த சாஸ்த்ர வசதோபாயோபிசார ச்ருதி:
 - அபிசார யாகத்தை ச்ருதியானது ஏன் விதித்தது என்றால் சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுத்தி ஈர்க்கும் வழி அதுவே என்பதால் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அபிசாரகர்மம் ஏன் விதிக்கப்பட்டது என்றால், சாஸ்த்ரங்களே இல்லை என்று கூறும் நாஸ்திகனுக்கு சாஸ்த்ரங்கள் மீது விச்வாசம் உண்டாவதற்கே ஆகும். சரி, ஏன் பக்தியை விதிக்கவேண்டும்? விடை அளிக்கிறார். தன்னைச் சுதந்திரமானவன் என்றும், மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டவன் என்றும் எண்ணம் கொண்ட ஒருவனுக்கு அந்த இரண்டு சிந்தனைகளும் மாறி, ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து நிற்பதே தனது ஸ்வரூபத்திற்கு நிலையான தன்மை என்று, தனது ஸ்வரூபத்தின் மீது விச்வாசம் ஏற்படுத்துவதற்காக விதிக்கப்பட்டது.

132. அது தோல்புரையே போம்; இது மர்மஸ்பர்சி.

அவதாரிகை - இப்படியோரோ விச்வாஸத்துக்காக விதித்து நிஷேதித்தமை யொத்திருந்ததாகிலும், இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல் பற்றி நின்றால் அபிசார கர்மம் போலே க்ரூரமன்றே யிதுவென்ன; அதிலுங்காட்டில் க்ரூரமென்கிறார் (அது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படுவதும், அவற்றை விலக்குதல் என்பதும் அந்தந்த நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தவே என்று கொண்டாலும், பக்தி என்பது அபிசாரகர்மம் போன்று அவ்வளவு கொடியது அல்ல அல்லவோ? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார் - அதனைக் காட்டிலும் கொடியது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பரஹிம்ஸா ரூபமான அந்த அபிசார கர்மம், தேஹாத்மாபிமாநி செயலாய் விசிஷ்ட வேஷ விரோதியாய் அத்தால் வரும் பலமும் சில துக்காநுபவ மாத்ரமாய்க் கொண்டு மேலெழப் போகையாலே, (தோல்புரையே போம்) என்கிறது; அஹங்கார கர்ப்பமானவிந்தவுபாஸநம், ஆத்ம ஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் செயலாய் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விரோதியாய் பகவதேக பாரதந்தர்யரூப ஸ்வரூப நாசகமாகையாலே (மர்ம ஸ்பர்சி) என்கிறது.

விளக்கம் - பரஹிம்சை என்பதை ஒத்ததான அபிசாரகர்மம் என்பது இந்த உடலையே ஆத்மா என்று எண்ணியிருப்பவன் செய்யக்கூடிய செயலாகவும், சரீரத்துடன் தொடர்புள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமான செயலாகவும், இதனால் உண்டாக்கக்கூடிய பலன் என்பது துக்கத்தைச் சற்றே அனுபவிக்கும்படியாகவும், அதன் பின்னர் கழிவதாகவும் உள்ளது. ஆனால் பக்தியைத் தொடர்ந்து பற்றியபடி இருத்தல் என்பது, ஆத்மாவின் விரோதியாகவும், ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டுள்ள ஆத்மாவின் தன்மையை அழிக்கவல்லதாகவும் உள்ளதால், பக்தி என்பது அபிசார கர்மத்தைக் காட்டிலும் கொடியது ஆகும்.

133. இதுதான் கர்மஸாத்யமாகையாலே துஷ்கரமுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இவ்வளவேயன்று, இது துஷ்கரமுமென்கிறார் (இதுதான்) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - அது மட்டும் அல்ல, இந்தப் பக்தி என்பது இயற்றுவதற்கு மிகவும் கடினமானதும் ஆகும் என்கிறார் (துஷ்கரம் என்றால் ஸ்வரூப விரோதி, அபாயமாக இருத்தல், அச்சம் ஏற்படக் காரணமாக இருத்தல், சோகம் உண்டாகக் காரணம், அஹங்காரம் உண்டாகக் காரணம் போன்ற பல தோஷங்களுடன் கூடியுள்ளதால் கடினமானது என்றார்).

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஸ்வரூபவிரோதியாயிருக்கிற விவ்வுபாஸநந்தான், "யஜ்ஞேந தானேந தபஸா அநாசகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி", "அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருத மச்நுதே", "ஸர்வாபேக்ஷாச யஜ்ஞாதி ச்ருதே ரச்வவத்", "கஷாய பங்க்யதே கர்மாணீ ஜ்ஞாநந்து பரமா கதி:", "கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே", "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் க்ஷீண பாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே காய க்லேசகரமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே, அசக்தனானவிவனால் செய்து தலைக்கட்ட அரிதாயிருக்குமென்கை. ஆக (ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக உபாயாந்தர தோஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் - இப்படியாக இந்தப் பக்தி என்பது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதியாக உள்ளது. கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் கூறப்பட்டதற்கு ஏற்ப பக்தி என்பது சரீரத்தை வருத்தி இயற்றப்படவேண்டிய கர்மங்கள் மூலம் கிட்டக்கூடியது என்பதால், சக்தியற்ற சேதனன் செய்து முடிக்கக் கடினமானது ஆகும் என்று கொள்க:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் - யஜ்ஞேந தானேந தபஸா அநாசகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி -வேள்விகள், தானம், தவம், விரதங்கள் போன்ற பலவற்றாலும் பரம்பொருளைப் பற்றிய ஞானம் உள்ளவர்கள் உபாஸனை செய்கின்றனர்.
- அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருத மச்நுதே - கர்மங்கள் மூலமாக, உபாஸனை கைகூடுவதற்கு விரோதியாக உள்ள பாவங்கள் நீங்கி, அந்த உபாஸனை மூலம் மோக்ஷம் அடைகிறான்.
- ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-4-26) - ஸர்வாபேக்ஷாச யஜ்ஞாதி ச்ருதே ரச்வவத் - யாகம் போன்ற கர்மங்களை அவற்றின் அங்கங்களுடன் இயற்றவேண்டும், குதிரையைப் போன்று.
- கஷாய பங்க்யதே கர்மாணீ ஜ்ஞாநந்து பரமா கதி: - இயற்றப்படும் கர்மங்கள் அனைத்தும் ரஜோ மற்றும் தாமஸ குணங்களை நீக்கக்கூடியவையாகும்.
- கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே - கர்மங்களை இயற்றுவதன் மூலம் பாவங்கள் நீங்குகின்றன. ஆகவே இயற்றுவதற்கு அவை கடினமானது ஆகும்.
- ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் சஷீண பாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே - ஆயிரம் பிறவிகளில் இயற்றப்படும் தவம் மூலமும், ஞானம் மூலமும், த்யானம் மூலமும் பாவங்கள் அழியப்பெற்றவனுக்கு மட்டுமே க்ருஷ்ணனிடம் பக்தி ஏற்படுகிறது.

ஆக, “ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்” என்று தொடங்கிய சூர்ணை-115 முதல் இந்தச் சூர்ணை முடிய பக்தி என்பதை உபாயமாகக் கொள்ளும் நிலைக்கு உள்ள தோஷங்களை மிகவும் விரிவாக அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 56)

1-4-1 அஞ்சிறைய மடநாரா யளியத்தாய் நீயும்நின்

அஞ்சிறைய சேவலுமா யாவாவென் றெனக்கருளி

வெஞ்சிறைப்புள் றுயர்த்தார்க்கென் விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால்

வன் சிறையிலவன் வைக்கில் வைப்புண்டாலென் செய்யுமோ.

பொருள் - அழகான சிறகுகளும் மடப்பமும் கொண்ட நாரையே! தயை அளிக்கவல்ல இரக்க குணம் நிரம்பியவளே! நீயும், அழகான இறகுகள் கொண்டவனாகிய உனது ஆண் நாயகனான சேவலுமாகச் சேர்ந்து எனது நிலையைக் கண்டு, “ஆகா, அந்தோ” என்று இரக்கம் கொள்ளவேண்டும். இப்படியாக எனக்குத் தயை செய்யும்விதமாக, அழகான இறகுகள் கொண்டவனாகிய கருடனைக் கொடியாகக் கொண்ட எனது நாயகனிடம் தூது செல்வீர்களாக. தூதுவனாகச் சென்றதால் உங்களை அவன் சிறைப்பிடிக்கமாட்டான். அப்படியே அவன் உங்களைச் சிறை வைத்தாலும், அதற்கு ஒப்புக்கொண்டு நீங்கள் அங்கேயே இருந்தால் உங்களுக்கு என்ன குறை ஏற்படப்போகிறது?

அவதாரிகை - தன் பரிஸரத்திலே வர்த்திப்பதொரு நாரையைப் பார்த்து, “என்றும் சேவலைக் கார்யம் கொள்ளுவார் பேடையை முன்னாகக் கார்யங்கொள்ளவேணும்” என்றிருக்கும் தம் வாஸநையாலே பேடையை முன்னிட்டுச் சேவலைப் பற்றி, நீ என் தசையை அறிவித்து என்னையும் அவனையும் சேர்க்கவேணும் என்கிறாள்.

விளக்கம் - தன்னுடைய இருப்பிடத்தில் உள்ள ஒரு நாரையை நோக்கிக் கூறுகிறாள். ஏன் சேவலிடம் கூறாமல் பெண் பறவையிடம் கூறுகிறாள்? பகவத்விஷயம் போன்று ஆசார்ய விஷயத்திலும் புருஷகாரம் என்பது அவசியம் என்ற காரணத்தினால் ஆகும். அதாவது “சேவலைத் தங்கள் கார்யத்திற்குப் பயன்படுத்த எண்ணுவோர் முதலில் பெண் பறவையைப் பிடிக்கவேண்டும்” என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். ஆகவே இவள் புருஷகாரம் பற்றி நன்கு உணர்ந்தவள் என்பதால் பேடையை முன்னிட்டு சேவலைப் பற்றி, “நீ சென்று எனது நிலைமையை உணர்த்தி, என்னையும் அவனையும் சேர்க்க உதவவேண்டும்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (அஞ்சிறைய) ப்ரஜை, தாயினுடைய அவயவங்களெல்லாம் கிடக்க முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே கமந ஸாதநமான சிறகிலேயாயிற்று முற்படக் கண் வைத்தது. நீர் பாய்ந்த பயிர்போலே பரஸ்பர ஸம்ச்லேஷத்தால் பிறந்த ஹர்ஷம் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படியிராநின்றது. சிறையென்று - சிறகு. ஆசார்யன் ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து சிஷ்யன் உபஸத்தி பண்ணுமாபோலே, சிறகிலே கண் வைக்கிறாள். (மட) ஏவிக் கார்யம் கொள்ளலாம்படி பவ்யதை தோற்ற இருந்தது. ஸம்ச்லேஷத்தாலே துவண்டு தூதுபோகைக்கு யோக்யமாம்படி இருக்கை. நாண், மடம், அச்சமென்று - ஸ்த்ரீத்வமாய், பிரிவில் வ்யஸநமறியும் தன் இனமான பேடையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள் என்றுமாம். (நாராய்) “அம்மே!” என்னுமாபோலே. (அளியத்தாய்) அவன் பொகட்டுப்போன ஸமயத்திலே ஆற்றாமை அறிவிக்கலாம்படி வந்து முகங்காட்டின அநுக்ரஹ சீலதை இருந்தபடியென்; அளி - க்ருபை; க்ருபை பண்ணத்தக்கதாய் என்றபடி. “பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்கத:” போலே; வழிபறிப்பார் கையிலே அகப்பட்டு நிற்க, தாய்முகத்திலே விழித்தாற்போலே. (நீயும்) ”ஸ ப்ராதுச்சரணை காடம் நிபீட்ய ரகுந்தநந:, ஸீதாமுவாச” என்கிறபடியே - என்றும் சேவலைக் கார்யம் கொள்ளுவார் பேடையை முன்னிட்டுப்போலே காணும் கார்யம் கொள்வது. (நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய்) பேடையையிட்டாயிற்று சேவலின்பக்கல் ப்ரதிபத்தி; ”ஸ்ரீய:பதி” என்னுமாபோலே. (நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய்) “பெண்ணணைந்த வடிவு” என்று தோற்றாநின்றதாயிற்று. அது இட்டவழக்கான நீயும், நீ இட்டவழக்கான சேவலுமாய். (ஆவாவென்று) “ஐயோ! ஐயோ!” என்று. மிதுநமாயிருக்கிறது - தன் ஆர்த்தி பரிஹரிக்கைக்கு என்றிருக்கிறாள். (எனக்கு) ”ஏஹி பச்ய சரீராணி” என்று விரஹம் தின்ற தன் வடிவைக்காட்டுகிறாள்.

அவனோடே கலந்து பிரிந்து, “கண்ணாலே காணப்பெறுவது காண்” என்னும் அபேசையோடே இருக்கிற எனக்கு. (அருளி) இரப்புக்குச் செய்ததாகையன்றிக்கே உங்கள் பேறாக அருளி; தயை பண்ணுகைக்கு அத்தலை குறைவற்றாப் போலேயன்றோ தயாவிஷயமான இத்தலை குறைவற்றபடி. பகவத்விஷயத்திலும் உபகரிப்பார் ப்ரத்யுபகாரத்துக்கல்ல உபகரிப்பது; தங்கள் க்ருபையாலேயாயிற்று; உபயவியூதி யுத்தனை அவர்கள் உபகரித்தால், அவனுக்கு ஸத்ருசமாக உபகரிக்கலாவதில்லையே இவனுக்கு. “விக்ராந்தஸ்தவம் ஸமர்த்தஸ்தவம் ப்ராஜ்ஞஸ்தவம் வாநரோத்தம” என்றாற் போலேயிறே இவள் இவற்றை ச்லாகித்தது.

விளக்கம் - (அஞ்சிறைய) - நாரையிடம் பல அழகான உறுப்புகள் உள்ளபோது சிறகை முதலில் ஏன் கூறவேண்டும்? சிறு குழந்தைகள் தங்களது தாயின் மற்ற அவயவங்கள் அனைத்தையும் தள்ளி, ஸ்தனங்களில் வாய்வைத்துப் பால் பருகுவது போன்று, பறப்பதற்கு உதவுகின்றதான சிறகை முதலில் கண்டாள். நீர் பாய்ந்த வயலானது மகிழ்ந்தபடி உள்ளது போன்று, சேவலுடன் கூடி நிற்கின்ற காரணத்தால் உண்டான மகிழ்ச்சி நாரையின் அழகிலே தெரிகிறது என்பதை உணர்த்த “அம்சிறை” என்றாள். சிறை என்றால் சிறகு. இது ஆசார்யனின் ஞானம் மற்றும் கர்மங்களைக் குறிக்கும். ஆசார்யனின் ஞானத்தைக் கருத்தில் கொண்டு சிஷ்யன் வணங்கி நிற்பது போன்று இவள் சிறகில் கண் வைத்தாள். இங்கு ஆசார்யன் = சேவல். (மட) - ஆசார்யனின் தயை போன்ற குணங்கள். நியமித்துக் கார்யத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளலாம் என்னும்படியாக நின்ற நாரை. சேவலுடன் ஏற்பட்ட புணர்ச்சி காரணமாகத் துவண்டு போன சரீரம் கொண்டதால், தூது போக சகல அதிகாரமும் கொண்டபடி இருந்தல். நாணம், ஒடுக்கம், அச்சம் போன்றதான பெண்களுக்கே உரிய குணங்களை எண்ணியவளாய், இங்கு மடப்பத்தை மட்டுமே உரைக்கிறாள். பிரிவு என்பதன் துன்பத்தை அறியவல்லதான தனது பெண் இனமான நாரையைப் பார்த்து உரைக்கிறாள். (நாராய்) - குழந்தையானது “அம்மா” என்று அழைப்பது போன்று இவளும் அழைக்கிறாள். (அளியத்தாய்) - அவன் என்னை விட்டு அகன்று சென்ற பின்னர் எனக்கு உண்டான பிரிவுத்துன்பத்தை வேறு யாரிடமாவது கூறி ஆறுதல் தேடிக்கொள்ளலாம் என்று எண்ணியபோது அல்லது பிரிவுத்துன்பத்தை அவனிடம் எப்படிச் சென்று தெரிவிப்பது என்று எண்ணியபோது நீ வந்து நிற்கிறாய். என்னே உனது அருளின் தன்மை? அளி என்றால் க்ருபை அல்லது அருள் என்று பொருள். எனக்கு அருள் செய்யத்தக்க தகுதியை நீ கொண்டுள்ளாய். இவள் நாரையைச் சந்தித்தது எப்படி இருந்தது என்றால் இராமாயணம் -

பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்கத: - பம்பையின் நதிக்கரையில் இராமன் அனுமானைச் சந்தித்தான் - என்பது போன்று இருந்தது. இவர்களது சந்திப்பு எப்படி இருந்தது என்று அருளிச்செய்கிறார். வழிபறிப்பாற் என்றால் பிராட்டியின் கண்ணிற்கும் முகத்திற்கும் உவமையாகக் கூறும்படி இருக்கின்ற செங்கழுநீர் மற்றும் தாமரை ஆகும். அவற்றைக் கண்டவுடன் மனம் பதறி நிற்கும்போது அவனே முன்னே வந்து நின்றது போல் இருந்தது என்கிறார். (நீயும்) - இராமாயணம் - ஸப்ராதுச்சரணைள காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:, ஸீதாமுவாச - தனது தமையனின் திருவடிகள் இரண்டையும் பிரித்தவனாகச் சீதையின் முன்னே லக்ஷ்மணன் உரைத்தான் - என்று கூறும்படியாக, சேவலைத் தனது செயலுக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்வதற்காகப் பேடையை முதலில் காண்பர் என்றார். (நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய்) - பேடை மூலம் அல்லவோ சேவலின் மீது விச்வாசம் ஏற்படும். "ஸ்ரீய:பதி" என்று அவளை முன்னிட்டு அவனைப் பிடிப்பது போன்று எனக்கொள்க. (நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய்) - பெண்ணை அணைத்தபடி நின்றதால் உண்டான அழகு வெளிப்பட்டதால் "அஞ்சிறை" என்கிறார். எனது பிரிவாற்றாமையை வெளிப்படுத்த வந்த காரணத்தால் நீ அழகாகத் தோன்றுகிறாய், உன்னுடன் உள்ள காரணத்தால் சேவலும் அழகாகத் தோன்றுகிறது. (ஆவாவென்று) - "அந்தோ" என்று. இப்படி இரண்டுமாகச் சேர்ந்திருப்பதே தனது துக்கம் நீங்குவதற்கான பரிகாரம் என்கிறாள். (எனக்கு) - இராமாயணம் - ஏஹி பச்ய சரீராணி - அரக்கர்களால் துன்பப்படுத்தப்பட்ட தங்கள் சரீரங்களை முனிவர்கள் இராமனிடம் காண்பித்தனர் - என்பது போன்று விரஹதாபத்தால் தவிக்கும் தனது சரீரத்தைக் நாரையிடம் காண்பித்தாள். அவனுடன் முதலில் சேர்ந்திருந்து தற்போது பிரிந்து "கண்ணால் காண்பது எப்போதோ" என்ற விருப்பத்துடன் கூடியுள்ள எனக்கு. (அருளி) - இந்த உதவியை என் மீது கொள்ளும் இரக்கம் என்பதற்காகச் செய்யவேண்டாம், இந்த உதவி உங்களுக்குக் கிட்டக்கூடிய பேறு என்று எண்ணிச் செய்யவேண்டும். இப்படியாக என் மீது தயை காண்பிப்பதால் உங்களுக்கும் எந்தவிதமான குறையும் இல்லை, எனக்கும் குறையில்லை. இங்கு குறை அல்லது தோஷம் என்பது என்ன? நாரையின் பக்கம் தோஷம் இல்லை என்றால் ஜோடியாக அவை உள்ளன என்பதாகும்; நாயகி பக்கம் தோஷம் இல்லை என்றால் ஆகிஞ்சந்யம் - கைம்முதல் இல்லாமை, அநந்யகதித்வம் - வேறு உபாயம் இல்லாமை போன்ற தகுதிகள் ஆகும். பகவத் விஷயத்தில் உபகாரம் செய்பவர்கள் எந்த ப்ரதிபலனும் எதிர்பார்க்கமாட்டார்கள். அவர்கள் அவ்விதம் உதவி செய்வது அவர்களுடைய க்ருபை காரணமாகவே ஆகும். நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டும் கொண்ட அவனுக்கு உதவி செய்யும்போது அவனுக்கு ஒத்த பொருளை இவர்களுக்கு மீண்டும் அளிக்க அவனிடம் வேறு பொருள் இல்லை என்பதால்

ஆகும். நாரையை இவள் ஏன் கொண்டாடவேண்டும்? இராமாயணம் - விக்ரமந்தஸ்தவம் ஸமர்த்தஸ்தவம் ப்ராஜ்ஞஸ்தவம் வாநரோத்தம - வானரர்களில் உத்தமனே! நீ மிகுந்த ஆற்றலும் அறிவும் உள்ளவன் - என்று சீதை புகழ்ந்தது போன்று இவளும் புகழ்ந்தாள்.

வ்யாக்யானம் - எங்களை இங்ஙன் கொண்டாடுகிறதென்? உன் தசையைக் கண்டு பொகட்டும் போனவன் எங்கள் வார்த்தை கேட்கப் புகாநின்றானோ? இனித்தான் "நிரஞ்ஜந பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்கிறபடியே அங்குள்ளார் பரம ஸாம்யாபந்நராயன்றோ இருப்பது. நாங்கள் அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் வாசியறியும்படி என் என்றன்றோ நாங்களிருப்பது - என்று அவற்றுக்குக் கருத்தாக, மேல் வார்த்தை சொல்லுகிறாள். (வெஞ்சிறைப் புள்ளுயர்த்தார்க்கு) அவர்கள் பரம ஸாம்யாபந்நராய் இருக்கையாலே, தனக்கு வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாகப் பெரியதிருவடியை த்வஜமாக உடையனாயிருக்கும்; விரோதியைப் போக்கிக்கொண்டு வருகைக்கு அங்கே நமக்கு ஆள் உண்டென்கிறாளாதல்; நிர்தயமாகப் பிரித்துக் கொண்டு போகையாலே, "அக்ரூர க்ரூரஹ்ருதய:" என்னுமபோலே சொல்லுகிறாளாதல். (புள்ளுயர்த்தார்க்கு) புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவர் என்னுதல்; புள்ளை த்வஜமாக உடையவர் என்னுதல். (என் விடு தூதாய்) அவன் ஆள் வரவிட இருக்கக்கடவ நானன்றோ விடுகிறேன்.

விளக்கம் - இவள் இப்படியாகப் புகழ்வதைக் கேட்ட நாரையானது இவளிடம் கூறத் தொடங்கியது. எங்களை ஏன் இப்படிப் புகழ்கிறாய்? உனது நிலையைக் கண்ட பின்னரும் இரக்கம் கொள்ளாமல் கிளம்பிச் சென்றவன், எங்கள் சொற்களை மட்டும் கேட்கவா போகிறான்? மேலும் முண்டக உபநிஷத் (3-1-8) - நிரஞ்ஜந பரமம் ஸாம்யமுபைதி - ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு அற்று அவனைப் போன்று ஆகின்றனர் - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தில் உள்ள அனைவரும் அவனைப் போன்றே இருப்பார்கள் அல்லவோ? அப்படி உள்ளபோது நாங்கள் அவனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினைக் கண்டு பிடித்து அறிவது எப்படி? இப்படியாக நாரைகள் உரைக்கின்றன என்று எண்ணியவளாய், மேலே தொடர்கிறாள். (வெஞ்சிறைப் புள்ளுயர்த்தார்க்கு) - அவர்கள் அனைத்துவிதங்களிலும் தன்னை ஒத்தவர்களாக உள்ளபோதிலும், தனக்கு வேறுபாடு உண்டு என்று உணர்த்தும்விதமாகக் கருடனைத் தனது கொடியில் அவன் கொண்டிருப்பான். விரோதியை நீக்குவதற்கு நமக்கு அங்கேயும் உதவி செய்பவர்கள் உண்டு என்கிறாள். அக்ரூரர் போன்று அவனை யாரும் அழைத்துச்

செல்லாமல் தானாகவே எந்தவிதமான இரக்கமும் இன்றிப் பிரிந்தவன் என்பதால், அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய: - அக்ரூரர் அருள் இல்லாதவர் - என்று ஆய்ப்பெண்கள் போன்று உரைக்கிறாள். (புள்ளுயர்த்தார்க்கு) - கருடனால் தாங்கப்படுபவன். கருடனைத் தனது கொடியில் கொண்டவன். (என் விடு தூதாய்) - அவன் யாரையாவது என்னிடம் அனுப்பி என்னை அழைத்து வரும்படிக் கூறுவதை விடுத்து, நான் அல்லவோ தூதுவிடும் நிலையில் உள்ளேன்?

வ்யாக்யானம் - (விடு) "க்ரியதாம்" என்கிறபடியே நான் ஏவவன்றோ நீங்கல் போகிறது. பெருமிடுக்கரான பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தூது விட்டாப்போலேயோ? அபலையாய் அத்யார்த்தையான நான் ஏவவன்றோ போகிறது. பரார்த்தமாகத் தூது போகை கிடைப்பதொன்றோ? (சென்றக்கால்) எனக்கு முன்னே உங்களுக்கு உத்தேச்யமன்றோ ஸித்திக்கப் புகுகிறது. உங்கள் போக்கு அடிக்கழஞ்சு பெறாதோ? (வன் சிறையில்) இவள்பாடு நின்றும் சென்றவற்றைச் சிறையிட்டு வைக்கிறானன்றே; இவர்களுக்கு முகம் கொடாதே அந்யபரனாகையிறே - இவர்களைச் சிறையிட்டு வைக்கையாவது. ராஜபுத்ரர்களுக்கு ப்ராப்த காலங்களிலே வெற்றிலை இடாதபோது மாந்துவர்களிறே. (என் விடு தூதாய்ச் சென்றக்கால் வன் சிறையில் அவன் வைக்கில்) நீங்கள் ஏதேனும் அவனுக்குத் தூது போகிறிகளோ, சிறை கட்டுதல், சிங்கவிளக்கெரித்தல் செய்யில் செய்வதென் என்று கூசுகைக்கு? எனக்குத் தூது போனரை "பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:" என்னுமாபோலே மார்பிலே அணைக்கும் காணுங்கோள். நான் அணைய ஆசைப்படுகிற மார்வன்றோ உங்களுக்குப் பரிசிலாகப் புகுகிறது. (அவன் வைக்கில்) - "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்" என்றிருக்குமவன் வைக்குமோ? சிரஸா வஹியானோ. (வைப்புண்டால் என் செய்யுமோ) அது பொல்லாதோ கிடைக்குமாகில்? பரார்த்தமாகச் சிறையிருக்கக் கிடைப்பதொன்றோ? ராவணன் தேவஸ்தீகளைச் சிறையிட்டு வைக்க, தான் அவர்கள் காலில் விலங்கைத் தன்காலிலே கோத்துச் சிறை மீட்டவளிறே.

விளக்கம் - (விடு) - இராமாயணம் - க்ரியதாம் - இதனைச் செய் - என்று ஆணையிடலாம்படி நான் கூற அல்லவோ நீங்கள் செல்கிறீர்கள். க்ருஷ்ணன் தங்கள் பக்கம் உள்ளான் என்ற மிடுக்குடன் நின்ற பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தூது அனுப்பியது போன்று எனது நிலை இல்லை; எந்த உதவியும், கைம்மாறும் இல்லாத நான் அல்லவோ உங்களை அனுப்புகிறேன்? (சென்றக்கால்) - இவ்விதம் நீங்கள் சென்றால் உங்களுக்கு அல்லவோ "அவனைச் சந்தித்தல்" என்ற பலன் கிட்டப்போகிறது? இதனால் உங்களுக்கு அளவற்ற மேன்மை கிட்டப்போகிறது.

(வன் சிறையில்) - “அவனிடம் சென்றால் அவன் எங்களைச் சிறையில் வைத்துவிடுவான்”, என்று நாரை கூறியது. அதற்கு இவள் அதனிடம், “நாயகிக்காகத் தூது வந்தவர்களைச் சிறை வைக்கமாட்டான்”, என்றாள். இங்கு சிறைபிடித்தல் என்பது “முகம் காட்டிப் பேசாமல் இருந்தல்” என்பதாகும். அரசுகுமாரர்களுக்கு வேண்டியபோது வெற்றிலை அளிக்காமல் இருந்தால் வருந்துவது போன்று, இப்படித் தூது சென்றவர்களை அவன் பாராமல் இருந்தால் வருந்துவார்கள். (என் விடு தூதாய்ச் சென்றக்கால் வன் சிறையில் அவன் வைக்கில்) - நீங்கள் என்ன அவன் அனுப்பியா யாரிடமாவது தூது செல்கிறீர்கள்? அப்படி அவன் தூது அனுப்பியிருந்தால், இராமன் அனுப்பிய அநுமனை ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் கொண்டு கட்டுதல் அல்லது வாலில் துணியைக் கட்டி தீ வைத்தல் போன்ற விபரீதங்கள் நிகழும். இங்கு நான் அல்லவோ தூது அனுப்புகிறேன்! ஆகவே அப்படி ஏதும் நிகழுமோ என்று ஏன் அஞ்சவேண்டும்? பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத: - அனுமானை நான் இவ்விதம் அனைத்துக் கொள்வதாவது - என்று கூறுவது போன்று, தனது திருமார்பில் உங்களைச் சேர்த்து அனைத்துக்கொள்வான். நான் எந்தத் திருமார்பை அனைத்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேனோ அத்தகைய நிலை அல்லவோ உங்களுக்குப் பரிசாகக் கிடைக்கப் போகிறது? (அவன்) - இராமாயணம் - வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் - மனிதர்களுக்குத் துன்பம் வந்தால் அது போன்று இரண்டு மடங்கு துன்பம் அவன் அடைகிறான் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ள அவன் உங்களைச் சிறையில் வைப்பானோ? மாட்டான். தனது தலையில் வைத்துக் கொண்டாடுவான். (வைப்புண்டால் என் செய்யுமோ) - அப்படியே அவன் சிறை வைத்தாலும், மற்றவர்களுக்காகச் சிறையில் இருப்பது போன்ற உயர்ந்த நிலை அனைவருக்கும் கிட்டாது அல்லவோ? இராவணன் தேவலோகப் பெண்களைச் சிறையில் வைக்க, அவர்கள் கால்களில் இருந்து விலங்குகளைத் தனது கால்களில் இட்டுக்கொண்டு அவர்களை விடுவித்த சீதையைப் பற்றி நீங்கள் அறிந்தது இல்லையோ என்கிறாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 19)

16. பல பலவழிகளாயிடுமன்றியோர் நாழிகையைப்

பலபல கூறிட்டகூறாயிடும், கண்ணன் விண்ணனையாய்

பலபல நாளன்பர் கூடிலும் நீங்கிலுயாமெலிதும்

பலபல சூழலுடைத்து, அம்ம வாழியிப்பாயிருளே.

பொருள் - க்ருஷ்ணனுடைய பரமபதம் போன்று மிகவும் ப்ரியமாக உள்ளவளே! அன்புள்ள நாயகன் பல நாட்கள் சேர்ந்திருந்தபோதிலும், அந்தக் காலங்கள் எப்படிக்கழியும் என்றால், ஒரு நாழிகையைப் பல நாழிகைகளாக வெட்டினால் எத்தனை சிறிய காலமாக மாறுமோ, அந்தக் காலங்கள் போன்று விரைவாகக் கழிந்துவிடும். ஆனால் அந்த நாயகன் ஒரு நொடிப்பொழுது நீங்கிவிட்டாலும், பல கூறுகளாகப் பிளக்கப்பட்ட நாழிகையின் ஒரு சில காலம் கூட, பல கல்பங்கள் போன்று தோன்றும். இது போன்று நான் பல காலங்கள் துன்பத்தில் உள்ளேன். என்னை இந்தக் கதிக்கு ஆக்கிய இந்த இரவானது பல சூழ்ச்சிகள் சேர்ந்ததாக உள்ளது. இந்த இருள் நன்றாக வாழட்டும்.

அவதாரிகை - சிரகாலம் ஸம்ச்லேஷித்த தலைமகன் பிரிந்தான். பிரிந்து முற்றின தென்னவுமாம்; பிரிந்து ப்ரதம தசையென்னவுமாம். தோழி வார்த்தையென்னவுமாம். தலைமகள் வார்த்தையென்னவுமாம்.

விளக்கம் - சிறிது காலம் கூடியிருந்த தலைமகன் பிரிந்து சென்றுவிட்டான். இதனால் பிரிவாற்றாமை என்ற துன்பம் மிகவும் கடுமையானது. இந்தப் பாசரம் தலைவியின் நிலை குறித்து தோழி உரைத்தது என்றும், தோழியிடம் தலைவி கூறுகிறாள் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (பலபல வுழிகளாயிடும்) அநேககாலங்கலந்து அல்ப காலம் பிரிந்தால் அல்பகாலமும் அநேககாலமாகிறபடி. (அன்றி) இத்தையொழிய. (ஓர் நாழிகையைப் பலபல கூறிட்ட கூறாயிடும்) ஒரு நாழிகையை அநேகம் கூறாக்கினால் அதிலொரு சிறு கூறாகா நின்றது கலந்த காலம். கலக்கைக்கிடமன்றியே உபோத்காதத்துக்குப் போந்தி ருந்தபடி. போகத்துக்கின்றியிலே நோவுபடுகைக்கு வேண்டுங் கலவியாயிருந்தபடி. (கண்ணன் விண்ணனையாய்) தலைமகள் வார்த்தையானபோது பரமபதத்திலிருப்பார்க்கு ஸம்ஸார வெக்காயங் தட்டாதார் போலே இவ்வவஸாதத்தோடே கூடியிருக்கச் செய்தேயும் ஸத்தை கிடக்கிறதுன் ஸந்நிதியாகையன்றோ? தோழி வார்த்தையான போது, பரமபதத்திலுள்ளார்க்குப் புநராவ்ருத்தியில்லாதற் போலே உன்னோடே கலந்தார்க்கு உன்னைப் பிரிகையுண்டோ? பிரியில் தாங்களுளராகையென்றொன்றுண்டோ? (பலபலநாளித்யாதி) காலதத்வமுள்ளதனையுங் கலக்கிலும், அல்பகாலம் பிரியிலும் நாமொருபடிப்பட்டிருக்க மாட்டோம். தன்வார்த்தை - கலக்கிறபோது வாய்ப்புகுநீரும் அருநிலையாய் ஆறியிருக்கமாட்டாது மெலிகையும், பிரிந்தாற் பிரிவாற்றமாட்டாமை மெலிகையும். தோழிவார்த்தை - நாயகிக்கு நாயகனுடைய ஸம்ச்லேஷாந்தத்திலே விச்லேஷமாயிருக்குமென்னுமத்தாலே ஸம்ச்லேஷத்தோடு விச்லேஷத்தோடு வாசியற மெலிகிறபடி. குறியழியாதிருக்கைக்குத் தம்மைப்போலேயல்லோமே நாம். இரண்டு திறத்தாருமங்ஙனே படுகைக்கடி - அன்பர் பிரிகையாலே. (பலபல சூழலுடைத்து) “நந்தகோபாலன் கடைத்தலைக்கே நள்ளிருட்கண்” என்னுமாபோலே கலவிக்கு முன்னிலையாய், விச்லேஷத்தில் வந்தால் “சுருங்காவிருளின் கருந்தினும்பை” என்று அஞ்சவேண்டும்படி பாதகமாயிருக்கும். (அம்ம) அம்மே என்றபடி. (வாழி) தன்வார்த்தையான போதைக்கு - வழி பறிப்பாரை “உடன் பிறந்தீர்! நூறு பிராயம் புகுவீர்” என்னுமாபோலே. தோழி வார்த்தையானபோது - இவ்வவஸாதம் நீங்கிடுக. (இப்பாயிருளே) பரந்தவிருளே! முன்னிலையாகை.

இத்தால், ஆழ்வார்க்கு ஸம்ஸாரத்தி லிருப்புப் பொருந்தாதிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (பலபல ஆழிகளாயிடும்) - பலகாலம் ஒன்றாகக் கூடி இருந்த பின்னர், சிறிது காலம் மட்டுமே பிரிய நேரிட்டாலும், அந்தச் சிறிய காலம் என்பது கூட பல காலங்கள் போன்று தோன்றுகிறது. (அன்றி) - அப்படி அல்லாமல். (ஓர் நாழிகையைப் பலபல கூறிட்ட கூறாயிடும்) - ஒரு நாழிகை என்னும் காலத்தைப் பல கூறுகளாக வெட்டிய பின்னர், அதில் கிடைக்கக் கூடிய ஒரு நாழிகையின் ஒரு சிறிய பகுதி போன்று சேர்ந்திருந்த காலம் தோன்றுகிறது. அவ்விதம் கூடியிருந்த காலமும் சேர்க்கைக்கு உதவாமல் ஒருவரை ஒருவர் பரஸ்பரம் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளவே சரியாக இருந்தது என்னலாம்படி. சேர்ந்த காலமும் இன்பமாக இருப்பதற்கு அல்லாமல், அதன் பின்னர் பிரிவாற்றாமை ஏற்படுத்தவல்லதாகவே இருந்தது. (கண்ணன் விண்ணனையாய்) - இதனை நாயகி கூறுவதாகவும், தோழி கூறுவதாகவும் இருவிதமாகப் பொருள் கொள்ளலாம். நாயகி கூறுவதாகக் கொண்டால், "க்ருஷ்ணனின் பரமபதம் போன்று இனிமையாகவும் ப்ரியமாகவும் உள்ள தோழியே! பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுக்கு இந்த ஸம்ஸார உலகத்தில் ஏற்படக்கூடிய இன்பதுன்பங்கள் நெருங்காதது போன்று, நான் இந்தக் காலத்தின் கொடுமையால் இத்தனை பிரிவாற்றாமை துன்பத்தில் உள்ளபோதிலும், கண்ணனின் பரமபதம் போன்று நீ அருகில் உள்ளதால் அல்லவோ நிலையாக உள்ளேன்", என்று உரைப்பதாகக் கொள்க. தோழி கூறுவதாகக் கொண்டால், "பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் மீண்டும் திரும்புதல் என்பது இல்லை அல்லவோ? அவர்கள் அங்கிருந்து பிரியமாட்டனர் அல்லவோ? பரமபதம் போன்று ப்ரியமானவளே! உன்னை அடைந்த ஒருவன் உன்னை விட்டு அகல்வது கூடுமோ? அப்படிப் பிரிபவர்கள் 'தங்களது இருப்பு' என்ற நிலையுடன் அதன் பின்னர் இருப்பார்களோ? மாட்டனர்", என்று கொள்க. (பலபலநாளித்யாதி) - இதனை நாயகி கூறுவதாகக் கொண்டால், "காலம் என்பது உள்ளவரை சேர்ந்திருந்தாலும், சிறிய காலமே பிரிய நேரிட்டாலும் என்னால் ஒரே போன்று இருக்க முடியாது. அதாவது, அவனைப் போன்று ஒரே நிலையில் இருக்க இயலாது. சேர்ந்திருந்தபோது வேறு ஏதும் சிந்தனை இல்லாமல் தரையில் கால் பதியாதது போன்று இருந்த காரணத்தினால் மெலிந்தேன். பிரிந்தபோது பிரிவாற்றாமையால் மெலிந்தேன். என்ன வியப்பு இது", என்று கொள்க. தோழி கூறுவதாகக் கொண்டால், "எனது தோழியான இந்த நாயகி இவனுடன் கூடியுள்ளபோதிலும், பிரிகின்றபோதிலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல் மெலிந்தபடி உள்ளாள்", என்று கொள்க. சூழல் என்றால் சூழ்ச்சி என்றபடி. அதாவது சேர்ந்திருக்கும் காலத்தில் விரைவாகக் கழிந்தபடியும், பிரிந்துள்ள

காலத்தில் மெதுவாகக் கழியும்படி உள்ள சூழ்ச்சியை இரவுப்பொழுது கொண்டுள்ளது என்று கருத்து. இருவருமே இரவுப்பொழுதைப் போன்று சூழ்ச்சி நிறைந்த தன்மையைக் கொண்டிருக்கவில்லையே என்று வருந்துகின்றனர். இப்படியாகத் தோழியும் நாயகியும் வருந்தக் காரணம், அதாவது இருவருக்குமே இது போன்று துன்பம் உண்டாகக் காரணம் நாயகன் பிரிவால் ஆகும். (பலபல சூழலுடைத்து) - சேர்ந்துள்ள நிலைக்கு உதவுவதாகவும், பிரிந்துள்ள நிலைக்கு விரோதமாகவும் உள்ளது என்றபடி. இதற்கு உரிய ப்ரமாணங்கள் அருளிச்செய்கிறார். நாச்சியார் திருமொழி (12-3) - நந்தகோபாலன் கடைத்தலைக்கே நள்ளிருட்கண் - நந்தகோபன் இல்லத்தின் வாசலில் என்னை விடிவதற்கு முன்பாகக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிடுங்கள் - என்று கூறுவது போன்று, சேர்வதற்கு ஏற்றதாக இருள் உள்ளது. திருவிருத்தம் (72) - சுருங்காவிருளின் கருந்தினும்பை - இருளின் வலிமையைப் பிளக்கின்ற - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பிரிவுநிலை என்றால் இரவானது அச்சம் கொள்ளும்படியாக பாதகம் செய்வதாக உள்ளது. (அம்ம) - அம்மே என்றபடி. (வாழி) - நாயகியின் சொற்கள் என்று கொண்டால், தனது உடைமையைப் பறிப்பவர்களைப் பார்த்து, "என் உடன் பிறந்தவர்களே! நீங்கள் நூறு வயது வாழ்க", என்று மறைவாக உள்ள கோபத்துடன் வாழ்த்துவது போன்று எனக்கொள்க. இது தோழியின் சொற்கள் என்று கொண்டால், "இந்தத் துன்பம் நீங்கி வாழ்வதாக", என்று கொள்க. இதன் மூலம் ஆழ்வாருக்கு ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள இருப்பு என்பது பொருந்தாமல் உள்ள நிலை உணர்த்தப்பட்டது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்